

РЕШЕНИЕ

№ 3136

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1155** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът Е. П. Б., чрез адв. Т. Ч. твърди, че с наказателно постановление № 169/19.03.2014г., издадено от началника на 04 РУ-СДВР на жалбоподателя е била наложена глоба в размер на 50 лева. Излагат се съображения, че посоченото наказателно постановление е обжалвано пред Софийски районен съд /СРС/ и е било отменено. Сочи, че за защитата си пред СРС е имал сключен договор за правна защита от 27.08.2019г., съгласно който адвокатското възнаграждение е уговорено в размер на 400 лева. Моли да се осъди ответника да заплати обезщетение за имуществени вреди от отмененото наказателно постановление в размер на 400 лева, представляващо разноски за адвокатско възнаграждение, направено в производството пред Софийски районен съд, ведно със законната лихва. Претендира разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Твърди, че не е доказано наличието на претърпени вреди, както и че заплатеното адвокатско възнаграждение не следва да се претендира като вреда по чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Излагат се съображения, че заплатеният адвокатски хонорар за адвокатска защита и процесуално представителство не е вреда. Твърди още, че разноските, направени за адвокатско възнаграждение във връзка със съдебното обжалване на административния акт не могат да се интерпретират като имуществена вреда по смисъла на чл.4, във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Ответникът сочи, че по делото не са ангажирани доказателства

за подписан валиден договор за правна защита и съдействие във връзка с конкретното административно-наказателно производство, както и доказателства за извършено плащане в посочения размер. Оспорва, при условията на евентуалност, размера на претендираното обезщетение за вреди като завишен, несъответстващ на твърдените такива. Моли съда да отхвърли предявеният спрямо СДВР иск, а в условията на евентуалност да го намали.

СГП счита, че исковата молба е неоснователна. Адв. Ч. е майка на ищеца.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, както и събраните по делото доказателства, намира следното:

С решение от 21.2.2019 г., постановено по НАХД № 15149/2019 г. на СРС е отменено, по жалба на Е. П. Б., наказателно постановление постановление № 169/19.03.2014г., издадено от началника на 04 РУ-СДВР, с което му е била наложена глоба от 50 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 м. Решението е влязло в сила на 20.1.2020 г.

Видно от делото на СРС, което съдът изиска, жалбата срещу наказателното постановление е била подадена от адв. Т. Ч., посочена като представител на ищеца. По НАХД 20446/2017 г. на СРС са приложени пълномощно и договор за правна помощ, удостоверяващ плащането на сумата от 400 лв. адвокатско възнаграждение от ищеца.

Предвид така установеното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за присъждане на претендираната сума. По делото не се установява адв. Ч. да е майка на ищеца. Независимо от това, тя не е длъжна, а е налице само правна възможност за предоставяне на безплатна правна помощ. Предвид обаче представянето на доказателства за плащането ѝ, както и предвид липсата на други доказателства, които да опровергават този факт, съдът намира, че искът е основателен, до посочения размер, доколкото именно това са вредите, които ищецът е понесъл в резултат на неправомерно наказателно постановление.

По разноските. Предвид изхода на спора, както и предвид основателността на иска, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, ответникът дължи на ищеца направените в това производство разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 100 лв. адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал. 2 ЗАдвокатурата, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 Наредбата за адвокатските възнаграждения.

Въз основа на тези мотиви съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. П. Б., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Т. Ч. сумата от 400 лв. – адвокатско възнаграждение за защита и представителство по НАХД № 15149/2019 г. на СРС, образувано по жалба срещу наказателно постановление № 169/19.03.2014г., издадено от началника на 04 РУ-СДВР, ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба – 31.1.2020 г., както и 110 лв.- разноски в това производство.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ ПРЕД ВАС В 14- СРОК ОТ СЪОБЩЕНИЕТО ДО СТРАНИТЕ, ЧЕ Е ИЗГОТВЕНО.

СЪДИЯ:

